

Arrest

nr. 278 749 van 17 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 mei 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat A. GOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 22 oktober 2019 voor de vierde keer een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn schoonbroer die de Spaanse nationaliteit bezit. Deze aanvraag werd niet tijdig behandeld waardoor verzoeker op 2 juli 2020 in het bezit wordt gesteld van een F-kaart.

Op 20 mei 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer van drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater gelezen in combinatie met artikel 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: E. (...) M. (...)
Voorna(a)m(en): C. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...) 1983
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene kwam op 29.09.2015 in het bezit van een Schengenvisum type C de Schengenzone binnen via Spanje. Op 07.01.2016 diende hij in België een eerste aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 in met zijn schoonbroer E. (...) K. (...) B. (...) Y. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Op 29.06.2016 werd deze aanvraag geweigerd. Een verzoek tot nietigverklaring van deze weigeringsbeslissing werd op 13.07.2017 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Op 08.08.2017 en op 20.09.2018 diende betrokkene een tweede en derde aanvraag aanvraag gezinshereniging in met zijn schoonbroer, welke op respectievelijk 01.02.2018 en 19.03.2019 werden geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissingen. Betrokkene diende vervolgens op 22.10.2019 toch een vierde aanvraag gezinshereniging in met zijn schoonbroer en werd op 02.07.2020, bij uitblijven van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, door de Stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F kaart.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er al op 01.10.2020 geen gezamenlijke vestiging meer was tussen betrokkene en referentiepersoon. Op 01.10.2020, slechts drie maanden na de afgifte van zijn F kaart, werd betrokkene al op een afzonderlijk adres ingeschreven. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er sedertdien nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene sedert januari 2022 zelf tewerkgesteld is bij (...) NV. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 01.10.2020.

Het feit dat betrokkene op 20.04.2022, enkele dagen na het ontvangen van een verzoek zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw werd ingeschreven bij de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen afhankelijkheidsband meer bestaat tussen betrokkene en zijn schoonbroer.

Overeenkomstig art 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd betrokkene op 25.02.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 04.04.2022 per aangetekend schrijven naar betrokkene verzonden.

Betrokkene legde daarop volgende stukken voor:

- Verklaring dd. 01.05.2022 vanwege de referentiepersoon waarin wordt gesteld dat betrokkene enkel tijdelijk een ander onderkomen heeft gezocht omwille van verbouwwerken in zijn woning eind eind 2020 en gedurende 2021 alsook ongedateerde foto's van verbouwwerken op een onbekende plaats en facturen op naam van de referentiepersoon van 2020 en 2021 voor bouwmaterialen en afzettingen van grof huisvuil in een containerpark in die periode.*
- Samenstelling van het gezin van de referentiepersoon dd. 30.04.2022*

- 3 ongedateerde verklaringen van burens van de referentiepersoon waarin wordt gesteld dat zij betrokkene kenen als buurman, dat zij betrokkene zagen helpen met de verbouwwerken en dat zij betrokkene zien omgaan met de kinderen van de referentiepersoon .

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart. "

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Hij vroeg op 22.10.2019 gezinshereniging aan met zijn schoonbroer (datum bijlage 19ter). Reeds op 01.10.2020 werd hij ingeschreven op een afzonderlijk adres. Hij is dus geenszins na het verkrijgen van het verblijfsrecht, drie jaar gezamenlijk met de referentiepersoon gevestigd geweest. Bovendien blijkt er uit het dossier dat er minstens sedert 01.10.2020, buiten de normale familiale banden, ook geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer bestaat tussen betrokkene en zijn schoonbroer. De bewering als zou betrokkene uit noodzaak tijdelijk verhuisd zijn omwille van de verbouwwerken in het huis van de referentiepersoon en in tussentijd verder zijn blijven omgaan met het gezin van de referentiepersoon, wordt enkel gestaafd door een verklaring van de referentiepersoon zelf, ongedateerde verklaringen van burens alsook ongedateerde foto's van verbouwwerken op een onbekende plaats en facturen op naam van de referentiepersoon van 2020 en 2021 voor bouwmaterialen en afzettingen van grof huisvuil in een containerpark. Er werden verder geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van deze verklaringen voorgelegd. Betrokkene's advocaat beweert verder dat betrokkene ook na zijn verhuis volledig afhankelijk bleef van de referentiepersoon en dat alle kosten van betrokkene (huishuur, nutsvoorzieningen, medische kosten, ..) bijna volledig voldaan werden door de referentiepersoon. Ter staving van deze bewering werden enkel handgeschreven betalingbewijzen voorgelegd voor huishuur voor de maanden november en december 2021, januari 2022, maart 2022 en april 2022. Louter deze handgeschreven stukken, die niet verder worden gestaafd door een huurcontract, rekeninguittreksels of andere objectief verifieerbare stukken, kunnen niet aanvaard worden als bewijs van een situatie van onvermogen en afhankelijkheid in hoofde van betrokkene. Bovendien blijkt uit het administratieve dossier dat betrokkene zelf sedert januari 2022 is tewerkgesteld bij (...) NV en dus zelf over een eigen inkomen beschikt. Het feit dat betrokkene op 20.04.2022, enkele dagen na het ontvangen van een verzoek om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw werd ingeschreven bij de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen afhankelijkheidsband meer bestaat tussen betrokkene en zijn schoonbroer. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de uitzonderingsgrond onder 1°.

Bij gebrek aan minderjarige kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier of de door betrokkene voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene is evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij (...) NB. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene thans ongeveer 2,5 jaar legaal in het Rijk, wat, zeker gezien haar leeftijd (38 jaar), een relatief korte periode is. Gezien deze korte verblijfsperiode, is het ook niet onredelijk te stellen dat betrokkene

nog voldoende voeling moet hebben met zijn herkomstland, waar hij geboren en getogen is en waar hij tot september 2015 verbleef. Zelf voert hij in ieder geval geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn herkomstland van die aard zouden zijn dat ze een bezwaar zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert januari 2022 tewerkgesteld bij (...) NV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt verder geen enkel bewijs van het volgen van een inburgeringsattest of lessen Nederlands voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject nochtans verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij geïntegreerd is in België.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen. Hij toont evenmin aan dat er, buiten de gewone familiale banden, nog enige afhankelijkheidsrelatie bestaat tegenover zijn schoonbroer en zijn zus. Betrokkenes gezinssituatie vormt bijgevolg evenmin een beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain betrokkenes verblijfsrecht heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt zijn recht op verblijf beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten geldig 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn schoonbroer of zus. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen

synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42^{quater} en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

1.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.

In casu heeft verzoeker een verblijfsrecht verkregen in functie van zijn Spaanse schoonbroer, op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd uitvoering gegeven aan artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of in wonen bij de burger 2 van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf ”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 5 september 2012 in de zaak C-83/11 (Rahman) hieromtrent geoordeeld als volgt:

“18 Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

19 Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als

uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

20 Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van, familieleden ' vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. "

21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „ vergemakkelijkt ” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24 Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „ vergemakkelijkt ” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25 Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. 1-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. 1-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09- C-167/09, Jurispr. blz. 1-4599, punten 100 tot en met 103).

26 Gelet op een en ander, dient op de eerste en de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn;

- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat op grond waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte woorden met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen. [...]

41 Met zijn zesde vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of de afgifte van de verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 van richtlijn 2004/38 afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan.

42 Dienaangaande zij opgemerkt dat, wat de afgifte van de in richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart betreft, de Uniewetgever zich er in hoofdzaak toe heeft beperkt in artikel 10 van deze richtlijn een opsomming te geven van de documenten die moeten worden overgelegd om een dergelijke kaart te verkrijgen, die dan binnen zes maanden na de datum van indiening van de aanvraag moet worden afgegeven.

43 Wat de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 bedoelde aanvragers betreft, bepaalt artikel 10 dat deze met name „een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit [de afhankelijkheid] van de burger van de Unie blijkt” moeten overleggen.

44 Vastgesteld moet worden dat de wetgever met deze bepaling en ook met andere bepalingen van richtlijn 2004/38 geen antwoord heeft gegeven op de vraag of aan familieleden van een burger van de Unie, die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van de richtlijn vallen en die om de afgifte 4 van een verblijfskaart verzoeken op overlegging van een in hun land van herkomst afgegeven document waaruit hun afhankelijkheid ten aanzien van die burger van de Unie blijkt, deze verblijfskaart kan worden geweigerd op grond dat hun afhankelijkheid van deze burger is opgehouden na hun binnenkomst in het gastland.

45 De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt dus niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn. ” Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet voorziet verder als volgt: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1. ”

Artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Behalve als zij zelf burgers van de Unie zijn en op grond daarvan een verblijfsrecht bedoeld in artikel 40, § 4, genieten, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan hun verblijf binnen vijf jaar na de toekenning van hun verblijfsrecht wanneer : 1° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 1°, geen duurzame relatie meer heeft met de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt; 2° het familielid bedoeld in artikel 47/1, 3°, geen ernstige gezondheidsproblemen meer heeft of niet meer de persoonlijke verzorging strikt behoeft van de burger van de Unie die het vergezelt of bij wie het zich voegt. Bij de beslissing om een einde te maken aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Uit wat voorafgaat, volgt dat voor de zogenaamde ‘andere familieleden’ de bepalingen van hoofdstuk I inzake de ‘gewone familieleden’ toepassing vinden, tenzij is voorzien in specifieke bepalingen in het hoofdstuk inzake de ‘andere familieleden’. Specifiek wat de ‘andere familieleden’ in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet betreft, is in artikel 47/4 van de Vreemdelingenwet niet voorzien in specifieke bepalingen inzake de beëindiging van het verblijfsrecht, waardoor verweerder in de bestreden beslissing als uitgangspunt heeft genomen dat in het geval van verzoeker de beëindigingsgronden spelen zoals voorzien in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

3.

De bestreden beslissing beëindigt het verblijf van verzoeker op basis van artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt het volgende (eigen onderlijning):

Art. 42quater.[I] § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar] na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het 5 verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Het verblijf kan aldus beëindigd worden als er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Er moet worden aangenomen dat met het begrip gezamenlijke vestiging, in navolging van de constante rechtspraak van de Raad van State in die zin, werd bedoeld dat er weliswaar geen permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn, maar wel een minimum aan (gezins)relatie (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Zo trad de Raad van State in zijn beschikking van 3 december 2019 met nr. 13.574 de Raad ook reeds bij in het standpunt dat artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet "ne s'aligne par sur l'article 13 de la directive dès lors qu'il énonce la cessation du droit au séjour non seulement en cas de divorce mais également en cas de cessation de l'installation commune" (eigen vertaling: "niet overeenstemt met artikel 13 van de richtlijn, nu hij de beëindiging van het verblijf niet enkel toelaat bij echtscheiding maar ook bij het gebrek aan gezamenlijke vestiging"), waarmee werd bedoeld een minimum aan (gezins)relatie.

De bewoordingen van deze nationale wetsbepaling waren volgens de Raad van State voldoende duidelijk, zodat een verdere interpretatie aan de hand van de parlementaire voorbereiding niet nodig was (zie in deze zin Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 267 282 van 26 januari 2022).

4.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

"Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt dat er al op 01.10.2020 geen gezamenlijke vestiging meer was tussen betrokkene en referentiepersoon. Op 01.10.2020, slechts drie maanden na de afgifte van zijn F kaart, werd betrokkene al op een afzonderlijk adres ingeschreven. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er sedertdien nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. Integendeel, uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene sedert januari 2022 zelf tewerkgesteld is bij (...) NV. Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 01.10.2020.

Het feit dat betrokkene op 20.04.2022, enkele dagen na het ontvangen van een verzoek zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, opnieuw werd ingeschreven bij de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen afhankelijkheidsband meer bestaat tussen betrokkene en zijn schoonbroer.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. "

Op het moment van de bestreden beslissing is er sprake van een gezamenlijke vestiging en dus van een minimum aan gezinsrelatie (zie punt 3).

Dit wordt erkend door verwerende partij en blijkt uit een eenvoudige lezing van het rijksregister.

Er is sprake van gezamenlijke vestiging op het volgend adres: (...) Antwerpen.

Op het moment van de bestreden beslissing was er wel degelijke gezamenlijke vestiging zodat artikel 42quater, §1,4° Vreemdelingenwet niet kan worden toegepast.

De bestreden beslissing schendt daardoor artikel 42quater Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Ondergeschikt, tweede onderdeel,

1.

In feite beëindigt de beslissing het verblijf van verzoeker louter omdat er geen afhankelijkheidsband meer zou bestaan tussen hem en zijn schoonbroer.

Nochtans wordt deze grond niet voorzien in artikel 42quater Vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt op dat Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toevoegt aan de wet door te vereisen dat “er enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Nergens in artikel 42quater Vreemdelingenwet staat te lezen dat er sprake moet zijn van een afhankelijkheidsrelatie.

De bestreden beslissing schendt daardoor artikel 42quater Vreemdelingenwet alsook de motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.

2.

Verzoeker verwijst, louter ondergeschikt, naar de interpretatie van het begrip “afhankelijkheidsrelatie” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-I/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37), Rahman e.a. (HvJ C-83/11, 5 september 2012, punt 33) en Reyes (zaak C-423/12, 16 januari 2014, par. 20-22).

In het arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschaps- onderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35).

Om vast te stellen of de familieleden te zinnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37).

Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37).

In het arrest Rahman wordt het volgende gesteld:

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven ” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

34 In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

35 Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat. althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Ook in haar arrest Reyes herhaalt het Hof van Justitie dat de noodzaak van materiële steun in het land van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat de aanvrager verzoekt zich bij de Unieburger te mogen voegen, (zaak C-423/12 van 16 januari 2014).

Het Hof van Justitie gaat in de zaak Reyes nog verder en stelt het volgende (eigen onderlijning):

30 “In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2. punt 2. sub c. van richtlijn 2004/38. ”

Dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie de noodzaak van materiele steun in het land van herkomst dient te bestaan enkel op het moment van de aanvraag gezinshereniging en dus niet meer na het verwerven van het verblijfsrecht in de lidstaat waar de Unieburger verblijft.

Dat aldus de motivatie van verwerende partij die eist “dat er nog enige vorm van afhankelijkheid dient te bestaan” in strijd is met hogervermelde rechtspraak en principes.

3.

Verwerende partij heeft een incorrecte toepassing gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Door dit te doen, schendt de bestreden beslissing het artikel zelf alsook de motiveringsplicht.

De beslissing dient te worden vernietigd.

Ondergeschikt, derde onderdeel,

Zoals eerder gesteld kan het verblijfsrecht enkel worden beëindigd volgens artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet als er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit rechtspraak van de Raad van State recentelijk geciteerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 267 282 van 26 januari 2022) blijkt dat er sprake moet zijn van een minimum aan gezinsrelatie.

Daarmee wordt niet bedoeld dat er een permanente samenwoning van de betrokkenen moet zijn (RvS 24 april 1995, nr. 53.030).

Volledigheidshalve wijst verzoeker er ondergeschikt op dat er wel degelijk nog sprake is van een dergelijke gezinsrelatie op het moment van de bestreden beslissing.

Naar aanleiding van het schrijven van verwerende partij voegde verzoeker verschillende stukken waaruit dit duidelijk blijkt:

-Schrijven van de raadsman van verzoeker

-Verklaring dd. 01.05.2022 vanwege de referentiepersoon waarin wordt gesteld dat betrokkene enkel tijdelijk een ander onderkomen heeft gezocht omwille van verbouwwerken in zijn woning eind 2020 en gedurende 2021

- Foto's van verbouwwerken
- Facturen op naam van de referentiepersoon van 2020 en 2021 voor bouwmaterialen en afzettingen van grof huisvuil in een containerpark in die periode
- Samenstelling van het gezin van de referentiepersoon dd. 30.04.2022
- Verklaringen van burens van de referentiepersoon waarin wordt gesteld dat zij betrokkene kenen als buurman, dat zij betrokkene zagen helpen met de verbouwwerken en dat zij betrokkene zien omgaan met de kinderen van de referentiepersoon
- Betalingbewijzen

Dat uit het geheel van deze stukken blijkt dat er sprake is van een zekere gezinsrelatie en dat dit conform de interpretatie van de Raad van State van artikel 42quater Vw het enige is dat telt.

Er dient niet te worden nagegaan of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie (zie hoger).

Uit de stukken blijkt dat:

- er samenwoont is op het moment van de bestreden beslissing
- burens bevestigen dat zij verzoeker kenen als buurman, dat zij betrokkene zagen helpen met de verbouwwerken en dat zij betrokkene zien omgaan met de kinderen van de referentiepersoon
- dat er effectief verbouwwerken hebben plaatsgevonden
- dat voor verzoeker slechts op wandelafstand een appartement gehuurd werd, dat hij zich naar de woning van de referentiepersoon bleef begeven om daar samen te eten, te helpen bij het huishouden, te helpen bij de verbouwingen, de kinderen van en naar school te brengen/halen
- dat er cash gelden door de referentiepersoon aan verzoeker werden overgemaakt om zijn huur te betalen

Zoals gesteld vereist de wet geen permanente samenwoont.

Verzoeker deed er toch alles aan te duiden aan verwerende partij waarom er tijdelijk geen samenwoont meer was.

Verwerende partij motiveert hier niet over wat betreft artikel 42quater, §1,4° Vreemdelingenwet.

Echter, later in de beslissing, als zij de uitzonderingsgrond uit artikel 42quater, §4, 1 ° Vreemdelingenwet bespreekt, stelt zij als volgt:

“De bewering als zou betrokkene uit noodzaak tijdelijk verhuisd zijn omwille van de verbouwwerken in het huis van de referentiepersoon en in tussentijd verder zijn blijven omgaan met het gezin van de referentiepersoon, wordt enkel gestaafd door een verklaring van de referentiepersoon • zelf, ongedateerde verklaringen van burens alsook ongedateerde foto's van verbouwwerken op een onbekende plaats en facturen op naam van de referentiepersoon van 2020 en 2021 voor bouwmaterialen en afzettingen van grof huisvuil in een containerpark. Er werden verder geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van deze verklaringen voorgelegd. ”

Dat deze motivering daar niet op zijn plaats is, noch afdoende is.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk op voldoende wijze heeft aangetoond dat er nog sprake was van een gezinscel.

Dit blijkt uit de samenlezing van alle documenten.

Dat de facturen van bouw materiaal, containerpark e.d. wel degelijk objectief en verifieerbaar zijn en dat deze in samenlezing met de brief van de raadsman van verzoeker, de verklaring van het referentiegezin en de verklaringen van burens wel degelijk het bewijs vormen dat er op het moment van de bestreden beslissing nog steeds sprake is van gezamenlijke vestiging.

Uit het geheel van de stukken blijkt dit duidelijk.

Bovendien heeft verzoeker via zijn raadsman, alsook het referentiegezin, duidelijk aangegeven dat als er bijkomende documenten nodig waren dit steeds door de DVZ kon worden aangegeven.

Verzoeker meent dan ook dat de gegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen waardoor er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Zeer ondergeschikt, vierde onderdeel,

1.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Indien verwerende partij het verblijfsrecht van familieleden van Unieburgers wenst te beëindigen, dient verwerende partij op een duidelijke en nauwkeurige wijze te verzoeken om alle vereiste inlichtingen mee te delen teneinde een beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker ontvangt per aangetekend schrijven dd. 4.04.2022 een brief van de DVZ waarin gevraagd wordt om volgende documenten over te maken:

- 1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijnende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek.*
- 2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong. '*

Desalniettemin baseert verwerende partij onterecht (zie hoger) haar beslissing op volgende feiten (eigen onderlijning):

“ Verder blijkt nergens uit het administratief dossier dat er sedertdien nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon. (...) Er bestaat bijgevolg, buiten de gewone familiale banden, geen enkele afhankelijkheidsrelatie meer tussen betrokkene en de referentiepersoon en dit sedert minstens 01.10.2020.”

Gelet op artikel 42quater VW en haar zorgvuldigheidsplicht had zij redelijkerwijze de plicht verzoeker duidelijk en voldoende te informeren over de te leveren bewijsstukken, zijnde bewijzen van gezamenlijke vestiging en dus een minimum aan gezinsrelatie (zie hoger).

Het gegevens dat verzoeker ook de gezamenlijke vestiging zijnde de gezinsrelatie met de referentiepersoon diende aan te tonen wordt nergens vermeld in het schrijven van 25.02.2022.

Verzoeker werd hieromtrent niet geïnformeerd.

Verwerende partij liet na om op een heldere en precieze wijze mee te delen welke inlichtingen zij nodig had om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht van verzoeker moet worden beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder stelt vast dat verzoeker en de

referentiepersoon van 1 oktober 2020 tot 20 april 2022 op een afzonderlijk adres waren ingeschreven en dat verzoeker intussen een vaste job heeft waardoor niet blijkt dat er nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert daarnaast ook de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Daarbij moet tevens aandacht worden besteed aan artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, aangezien verzoeker op basis van deze rechtsgrond een verblijfsrecht heeft gekregen in de hoedanigheid van ‘ander familielid’ van een burger van de Unie. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Uit artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de Belgische wetgever heeft voorzien dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelander-familielid indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in België. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen ‘vergezellen’ of ‘zich voegen bij’ moeten worden begrepen in die zin dat er een ‘gezinscel’ ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een (permanente) samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

In casu heeft verweerder geoordeeld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en de referentiepersoon. Hij komt tot deze vaststelling op basis van twee aparte gronden: enerzijds blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon tussen 1 oktober 2020 en 20 april 2022 op een afzonderlijk adres waren ingeschreven en anderzijds blijkt niet dat er sinds 1 oktober 2020 nog enige vorm van

afhankelijkheid bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon, mede gelet op het feit dat verzoeker intussen zelf een vaste job heeft. Het feit dat verzoeker sinds 20 april 2022 weer op hetzelfde adres is ingeschreven als de referentiepersoon doet volgens verweerder geen afbreuk aan het feit dat er geen afhankelijkheidsband meer bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verzoeker betwist dit motief. Hij stelt dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 20 mei 2022, wel sprake was van een gezamenlijke vestiging op het volgende adres: D. (...) te Antwerpen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker de termen 'samenwoning' en 'gezamenlijke vestiging' onterecht door elkaar gebruikt.

Wat betreft het begrip 'gezamenlijke vestiging', slaat dit blijkens de rechtspraak van de Raad van State op een minimum aan (gezins-)relatie. Naar analogie met vaststaande rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de termen 'vergezellen' of 'zich voegen bij' moeten worden begrepen in die zin dat er een 'gezinscel' ofwel een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband moet bestaan. Hiertoe is een samenwoning niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 21 februari 2007, nr. 168.044).

Nu het gaat om de beoordeling van de gezinscel tussen meerderjarige verwanten (*in casu* schoonbroers), kan de Raad verzoeker niet volgen als zou verweerder een voorwaarde hebben toegevoegd aan de wet door te vereisen dat er enige vorm van afhankelijkheid moet zijn tussen hem en de referentiepersoon. Dergelijke interpretatie over de gezinsrelatie is conform aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Om te kunnen spreken van een gezinsleven tussen meerderjarige verwanten in de zin van artikel 8 van het EVRM, *quod in casu*, volstaat het immers niet dat er sprake is van gewone affectieve banden maar moeten bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (cf. EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). In het arrest *Rahman* heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het doel van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn in het handhaven van de gezinseenheid in ruime zin ligt door het vergemakkelijken van de binnenkomst en het verblijf van personen die niet onder de definitie van familielid in de zin van artikel 2, (2) van de richtlijn vallen maar die niettemin hechte en stabiele familiebanden onderhouden met de Unieburger op grond van specifieke feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid. Er kan aldus niet redelijk worden betwist dat een belangrijk onderdeel van hechte en stabiele familiebanden de (financiële) afhankelijkheid betreft. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, heeft verweerder geen incorrecte toepassing gemaakt van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet het ander familielid "*in het land van herkomst, ten laste zijn*" van de Unieburger en moet het ander familielid de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen. Conform artikel 42*quater*, § 1, 4° van de vreemdelingenwet kan voorts het verblijfsrecht binnen de vijf jaar na toekenning ervan beëindigd worden wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De Raad herhaalt dat het begrip 'gezamenlijke vestiging' inhoudt dat er niet zozeer sprake moet zijn van een permanente samenwoning maar wel van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. In het geval van meerderjarige verwanten is het in het licht van de rechtspraak van het EHRM en ook gelet op de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn geenszins kennelijk onredelijk dat verweerder eist dat een bijzondere afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond en dat gewone affectieve banden niet volstaan.

Uit het voorgaande blijkt dat verweerder is gerechtigd om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen conform artikel 42*quater*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Er is niet langer sprake van een gezamenlijke vestiging wanneer er geen sprake meer is van een minimum aan gezinsbanden, wanneer verzoeker en de referentiepersoon samen geen daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband meer onderhouden. Krachtens de voormelde rechtspraak is het daarbij van belang om in het geval van verzoeker na te gaan of er al dan niet nog een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon. De daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband tussen twee volwassen gezinsleden wordt immers gekenmerkt door een dergelijke (financiële) afhankelijkheidsband.

Verzoeker stelt dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing wel sprake was van een gezamenlijke vestiging en verwijst hierbij naar het feit dat hij en de referentiepersoon op dat moment onder één en hetzelfde dak woonden. Uit de voorgaande bespreking, en uit het voorliggende verzoekschrift zelf, blijkt dat (permanente) samenwoning niet absoluut is vereist opdat er sprake kan zijn van een gezamenlijke vestiging. Deze redenering kan echter ook worden omgekeerd: het enkele feit dat

verzoeker en de referentiepersoon samenwonen, wil op zich nog niet zeggen dat er effectief sprake is van een gezamenlijke vestiging.

Verzoeker duidt verder ook op de bewijsstukken die hij aan verweerder heeft bezorgd in het kader van diens verzoek om zijn individuele situatie toe te lichten. Volgens verzoeker tonen deze stukken, waaronder bijvoorbeeld foto's van de verbouwwerken, facturen voor bouwmaterialen en verklaringen van de burens, aan dat er nog steeds sprake is van een zekere gezinscel. Verweerder heeft zich echter reeds over deze stukken uitgesproken in de bestreden beslissing. De aangevoerde kritiek geeft te dezen dus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot diens bevoegdheid behoort.

Tenslotte betoogt verzoeker dat hij niet voldoende is geïnformeerd over de bewijsstukken die hij diende af te leveren. Volgens hem werd hij niet ingelicht over het feit dat hij ook de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon diende aan te tonen. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn betoog. Op 4 april 2022 heeft verweerder naar verzoeker een aangetekende brief verstuurd, waarin staat:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst aan de voorwaarden in deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.

Concreet dient u binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 30 dagen), recente bewijzen voor te leggen:

- 1. Desgevallend het bewijs dat u in een schrijvende situatie verkeert, met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 en 405 van het Strafwetboek.*
- 2. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd. Concreet betreft het elementen inzake de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.”*

Verzoeker bevestigt deze brief te hebben ontvangen. Uit de bewoordingen van voormeld schrijven, meer bepaald *“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen”*, blijkt duidelijk dat het bestuur verzoeker erop wijst dat, omdat er geen gezamenlijke vestiging meer voorligt met de referentiepersoon, het verder verblijf van verzoeker in vraag wordt gesteld. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon niet als een pertinent gegeven uit de brief naar voren kwam. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet wist dat de gezinsband tussen hemzelf en zijn schoonbroer ter discussie stond en dat het tegenbewijs daarvan wel degelijk relevant was.

Daarenboven blijkt niet dat verzoeker was verhinderd bij het aanleveren van bewijsstukken die volgens hem het bestaan van een gezinscel aannemelijk maken. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker immers nadrukkelijk dat *“er wel degelijk nog sprake is van een dergelijke gezinsrelatie op het moment van de bestreden beslissing. Naar aanleiding van het schrijven van verwerende partij voegde verzoeker verschillende stukken waaruit dit duidelijk blijkt: (...)”*.

Met zijn kritiek slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon en om die reden het verblijf wordt beëindigd, nu hij ook niet aangetoond heeft onder de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, § 4, 1° tot en met 4° van de vreemdelingenwet te vallen. Hij betwist evenmin op concrete wijze de vaststellingen inzake de humanitaire elementen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN